

Arrest

nr. 147 689 van 12 juni 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 13 maart 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van 18 oktober 2013 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding waarbij de verlenging van het tijdelijk verblijf wordt geweigerd en waarbij een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 maart 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 mei 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat Y. CHALLOUK verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 7 december 2009 diende verzoekster een aanvraag in om met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.2. Op 21 september 2011 besliste verweerder om verzoekster te machtigen tot een tijdelijk verblijf.

1.3. Op 18 oktober 2013 besliste verweerder om het tijdelijke verblijf niet te verlengen. Dit is de eerste bestreden beslissing, die als volgt luidt:

“Weigering verlenging tijdelijk verblijf (met bevel om het grondgebied te verlaten)

Het tijdelijk verblijf van betrokkene, geldig tot 04.01.2013 waarvan betrokkene houder is in toepassing van de artikelen 9 (9bis) en 13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen zoals gewijzigd door de wet van 15 september 2006, kan niet verder verlengd worden.

Overwegende dat de genaamde [...] gemachtigd werd tot een verblijf in België van meer dan drie maanden met beperkte duur in toepassing van de artikelen 9 BIS en 13 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen zoals gewijzigd door de wet van 15/09/2006.

Overwegende dat zijn machtiging tot een tijdelijk verblijf werd toegestaan op basis van de bekomen arbeidskaart B (RBCBHG-B-752430) die werd afgeleverd op basis van het Koninklijk besluit houdende bijzondere bepalingen met betrekking tot de tewerkstelling van sommige categorieën van buitenlandse werknemers dd. 7/10/2009 (BS 14/10/2009).

Overwegende dat als voorwaarden voor de verlenging van haar tijdelijk verblijf in onze vorige instructies dd. 21/09/2011 werden opgenomen:

‘Tussen de 45ste en de 30ste dag voor de vervaldatum van zijn verblijfsvergunning dient [...], een arbeidskaart B, een geldig arbeidscontract en het bewijs van effectieve en recente tewerkstelling voor te leggen.’

Overwegende dat betrokkene geen nieuwe, geldige arbeidskaart kan voorleggen. De vorige arbeidskaart is verstreken sinds 07.09.2012. Bovendien legt bovendien geen recente loonfiches en geen geldige arbeidsovereenkomst over. Betrokkene voldoet om deze redenen niet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden. Het tijdelijk verblijf kan dan ook niet verlengd worden.”

1.4. Op 18 oktober 2013 besliste verweerder tevens om verzoekster een bevel te geven om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing, die als volgt luidt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

mevrouw, die verklaart te heten:

naam: [...]

geboortedatum: [...]

geboorteplaats: [...]

nationaliteit: Marokko

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen de dertig (30) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) 7, al. 1,2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Art. 7, al.1, 2° van de wet van 15/12/1980: wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn, of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd.

Betrokkene legt niet alle vereiste documenten over binnen de geldigheidsduur van de A kaart (A kaart geldig tot 04.01.2013). Voorwaarden voor verlenging van de A kaart : een nieuwe arbeidskaart B, een geldig arbeidscontract en een bewijs van effectieve en recente tewerkstelling. Betrokkene legt geen nieuwe arbeidskaart, arbeidsovereenkomst en bewijzen van effectieve en recente tewerkstelling over. Betrokkene voldoet dus niet aan de voorwaarden voor verlenging van de A kaart en omwille van die redenen kan de A kaart niet worden verlengd.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In haar eerste middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht. Zij zet het middel als volgt uiteen:

“Geschonden bepalingen en bespreking:

Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn. Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende:

‘De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed.[...]’

Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(o)n(en) kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.

Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:

- a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;*
- b) In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissingen – in casu de bestreden beslissingen d.d. 18.10.2013) zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;*
- c) De motivering afdoende dient te zijn;*
- d)*

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (R.v.St. arrest n° 154.954 van 14 februari 2006; R.v.St. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4.).

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St. n° 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest nr. 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en R.v.V. arrest nr. 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine). Met betrekking tot de uiteenzetting inzake het zorgvuldigheidsbeginsel verwijst verzoeker naar zijn uiteenzetting in het eerste middel van huidig verzoekschrift.

De materiële motiveringsplicht houdt grosso modo in dat iedere bestuurshandeling moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en met andere woorden gecontroleerd kunnen worden aan de hand van (overtuigings)stukken uit het (administratief) dossier.

In casu zijn de bestreden beslissingen van 18 oktober 2013 op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten. Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.). De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.). Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

Verwerende partij stelt het volgende vast:

- dat verzoekster niet aan de voorwaarden voor de verlenging van haar tijdelijk verblijf voldeed om verder in het bezit te worden gesteld van een verblijfstitel (type A);

Dit gegeven kan dan ook niet meer ernstig betwist worden door verwerende partij.

Verzoekster heeft initieel een aanvraag ingediend op basis van de regularisatie-instructie van 19/07/2009 op basis van het criterium 2.8.B.

Hoewel de regularisatie-instructie door de Raad van State vernietigd werd, heeft verwerende partij de rechtszekerheid willen handhaven en de aanvraag van verzoekster verder behandeld.

Verzoekster voldeed aan alle eisen en werd de mogelijkheid geboden om een arbeidskaart B te bekomen. Verzoekster heeft dan ook een eerste arbeidskaart B bekomen en op basis daarvan werd zij in het bezit gesteld van een verblijfstitel beperkte duur, type A, geldig voor één jaar met inschrijving in het Vreemdelingenregister.

Voor de verlenging van haar verblijfstitel diende verzoekster een nieuwe arbeidskaart B aan te vragen. Verzoekster deed dit, maar kreeg te horen dat de aanvraag voor een tweede arbeidskaart B geweigerd werd om reden dat haar werkgever verkeerdelijk had ingeschreven onder verkeerd paritair comité.

Dit gegeven - inschrijving onder een verkeerd paritair comité - is een gegeven waar verzoekster niets aan kan dien, noch veranderen. Verzoekster heeft heel die tijd gewerkt, bijgedragen aan het sociaal systeem en loonbrieven ontvangen. Verzoekster was volkomen TE GOEDER TROUW.

Het is juist omdat haar eerste werkgever haar verkeerdelijk had ingeschreven, dat de tweede aanvraag tot het bekomen van een arbeidskaart B werd geweigerd. Men kan verzoekster niet verwijten, wat een derde verkeerd heeft gedaan. Dit is DISPROPORTIONEEL rekening houdend met de situatie van verzoekster.

Ondanks dit alles heeft verzoekster alle moeite van de wereld gedaan om een nieuwe werkgever te vinden, doch ook deze werkgever bleek niet in orde te zijn met zijn documenten om haar te kunnen tewerkstellen.

Alles in ogenschouw genomen had verwerende partij verzoekster in de mogelijkheid moeten stellen een bijkomende aanvraag in te dienen ten einde alsnog een arbeidskaart B aan te vragen. Immers, verzoekster heeft nogmaals alle moeite van de wereld gedaan om een derde werkgever te vinden (BVBA PROFIT SOLUTIONS) om een arbeidskaart B te kunnen bekomen, doch wanneer zij zich met het inlichtingenformulier bij het gemeentehuis aanbood om dit te laten invullen, meldde men haar dat haar verblijfstitel reeds was verstreken en zij dan ook niet zou toegelaten worden om maar een aanvraag tot het bekomen van een arbeidskaart B. Verzoekster heeft steeds correct en te goeder trouw gehandeld, doch verwerende partij maakt in de bestreden beslissingen op geen moment melding van

deze elementen. Als men naar het administratief dossier kijkt, treft men een schrijven van de voormalige raadsman van verzoekster Mr. VERVENNE Hannes van 09/09/2013 waarin de concrete situatie van verzoekster werd uiteengezet met stukken (stuk 4). Een dergelijke uiteenzetting die per fax werd overgemaakt naar verwerende partij, is des te relevanter en maakt dat verwerende partij omstandiger dient te motiveren waarom zij daarmee geen rekening hielden. Verwerende partij maakt echter op geen enkel moment melding van deze elementen en motiveert dan ook op geen enkel moment waarom met die uiteenzetting geen rekening kan worden gehouden.

Het is immers zo dat in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, verwerende partij een discretionaire bevoegdheid heeft om te oordelen wat wel en niet aanvaard wordt, en bij een gebeurlijke weigering (lees: afwijzing verlenging verblijf), verwerende partij een striktere motiveringsplicht heeft en zich niet kan afdoen met een standaardformuleringen. In casu diende verwerende partij bij de weigering van de verlenging van het verblijf verzoekster omstandiger te motiveren, niet alleen in feite maar tevens in rechte. Elke discretionaire bevoegdheid heeft steeds de redelijkheid tot grens.

In casu is de eerste bestreden beslissing onredelijk en onzorgvuldig genomen, gelet op het gegeven dat verwerende partij nagelaten heeft omstandiger in rechte een afdoende motivering te verschaffen aan verzoeker.

Daar de tweede beslissing d.d. 18.10.2013 gegrond is op de eerste bestreden beslissing d.d. 18.10.2013 dient deze als accessorium van de eerste beslissing tevens vernietigd te worden.

Het kan toch niet redelijk genoemd worden dat verzoekster zonder verblijf kan rondlopen in België.

Minstens heeft verwerende partij een disproportionele beslissing genomen in het dossier van verzoekster.

Bovendien stelt verzoekster vast dat verwerende partij met de grove borstel over haar dossier heengestapt is en niet de nodige zorgvuldigheid, redelijkheid en evenredigheid aan de dag legt. Om deze redenen, heeft verwerende partij een kennelijk onredelijke en kennelijk onzorgvuldige disproportionele beslissing genomen.

De modus operandi van verwerende partij is kennelijk onzorgvuldig en kennelijk onredelijk.

Om al deze redenen dient de bestreden beslissing vernietigd te worden."

2.1.2. Artikel 62 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten omkleed worden en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 bepalen dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip 'afdoende' zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat verweerder duidelijk heeft aangegeven op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn gebaseerd. Uit het verzoekschrift blijkt bovendien dat verzoekster de feitelijke en juridische overwegingen kent, zodat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij het nemen van een beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954). Verzoekster gaat niet akkoord met de eerste bestreden beslissing maar zij toont met haar betoog niet aan dat deze beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de beoordelingsbevoegdheid waarover verweerder beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt bijgevolg niet.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411)..

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Verzoekster voert in concreto aan dat haar verblijfskaart niet werd verlengd omdat haar aanvraag om een nieuwe arbeidskaart B werd geweigerd. Deze arbeidskaart B zou zijn geweigerd omdat haar werkgever haar inschreef onder een verkeerd paritair comité. Verzoekster voert aan dat haar hierbij geen enkele schuld treft en dat zij zelf ter goede trouw is en steeds gewerkt heeft. Zij voert aan dat zij een nieuwe werkgever vond en dat haar vorige raadsman in dit verband per fax van 9 september 2013 aan de verwerende partij vroeg om met dit element rekening te houden.

De Raad merkt op dat in de beslissing om machtiging tot verblijf van 21 september 2011 aan verzoekster werd medegedeeld:

“Tussen de 45ste en de 30ste dag voor de vervaldatum van zijn verblijfsvergunning dient [...] een nieuwe arbeidskaart B, een geldig arbeidscontract en een bewijs van effectieve en recente tewerkstelling voor te leggen.”

Aangezien de verblijfskaart A van verzoekster verstreek op 8 oktober 2012, diende verzoekster deze documenten aldus uiterlijk voor te leggen op 9 september 2012. Uit de gegevens van de zaak blijkt niet dat verzoekster voor die datum aan die voorwaarde heeft voldaan.

Waar verzoekster aanvoert dat haar raadsman er met een schrijven verstuurd per telefax op 9 september 2013 op wees dat haar geen enkele schuld trof aangezien het de werkgever was die haar inschreef onder het verkeerde paritair comité, merkt de Raad vooreerst op dat dit schrijven pas werd ingediend een jaar nadat zij de arbeidskaart had moeten voorleggen. Verzoekster blijkt aldus over ruim voldoende tijd te hebben beschikt om een nieuwe aanvraag in te dienen of om voor het niet voorleggen van de arbeidskaart een verantwoording voor te leggen. Bovendien kan verzoekster niet gevolgd worden waar zij stelt dat de weigering van de arbeidskaart louter te wijten is aan de werkgever, aangezien de arbeidskaart daarnaast ook wordt geweigerd omwille dat het niet aangetoond is dat de tewerkstelling niet kan worden ingevuld door een werknemer aanwezig op de interne arbeidsmarkt, evenals omwille dat de periode van daadwerkelijke tewerkstelling niet overeenstemt met de periode waarvoor de eerste arbeidskaart gegund was.

Waar verzoekster nog aanvoert dat zij een bijkomende kans moest krijgen om een nieuwe arbeidskaart te bekomen, blijkt uit het administratief dossier dat verzoekster beroep aantekende bij het Vlaams Subsidieagentschap voor Werk en Sociale Economie en dat dit beroep op 20 december 2013 werd verworpen. Verzoekster diende een nieuwe aanvraag in om een arbeidskaart bij het Brussels Hoofdstedelijk Gewest, dat deze aanvraag op 28 januari 2013 weigerde. Verzoekster toont aldus niet aan dat zij inmiddels wel in het bezit zou zijn gesteld van een arbeidskaart B, noch dat de verwerende partij bij haar beslissing geen rekening heeft gehouden met alle relevante elementen van de zaak. De bestreden beslissing stelt aldus terecht vast dat verzoekster niet heeft voldaan aan de voorwaarden binnen welke zij een verlenging van haar verblijf kon bekomen. De beslissing is onredelijk noch onzorgvuldig.

Het middel is ongegrond.

2.2.1. In haar tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Zij geeft de volgende toelichting:

“Artikel 8 van het EVRM bepaalt dat:

‘Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van ‘s lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.’

Het recht op een gezinsleven dat geput kan worden uit artikel 8 van het EVRM sluit niet uit dat de overheid, gelet op het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, zich in het gezinsleven mengt op voorwaarde dat dit gebeurt via een maatregel die voorzien is bij de wet, dat de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving en dat een legitiem doel wordt nagestreefd.

Echter is het zo dat de bestreden beslissing op geen enkele wijze in evenredigheid is met de grote schade die zij aanricht aan het hele gezin.

De bestreden beslissing is echter enkel onrechtmatig wanneer zij het resultaat is van een kennelijk onredelijk handelen, en wanneer het voordeel dat de overheid uit de bestreden beslissing zou putten, buiten elke redelijke verhouding staat tot het nadeel dat de verzoekende partij erdoor ondergaat.

Uit de in het eerste middel aangehaalde elementen en feitelijkheden maakt verzoekster minstens aannemelijk dat de verwerende partij een disproportionele beslissing heeft genomen en dat het voordeel dat de verweerder uit de bestreden beslissing haalt, buiten elke redelijke en evenwichtige verhouding is tot het nadeel dat verzoekster en haar banden met België verblijvende vrienden en kennissen.

Dat verzoekster duurzame en hechte relaties heeft en dat deze relaties nog steeds verder duren.

Dat verwerende partij geen enkele ernstige afweging heeft gemaakt van de persoonlijke belangen van verzoekster. Immers, verzoekster toonde minstens aan dat ze reeds sinds begin 2007 in België aanwezig te zijn, aangezien zij in aanmerking kwam om geregulariseerd te worden op grond van de vernietigde instructie van 19/07/2009, criterium 2.8.B. Verzoekster is met andere woorden minstens 7 jaren in België, zodat zij thans een ruime vrienden- en kennissenkring heeft opgebouwd.

Bovendien is er sprake van een voldoende hechte relatie tussen de verzoekster en diens vrienden en kennissen. Het is nagenoeg onmogelijk of alleszins bijzonder moeilijk voor verzoekster om deze opgebouwde banden in haar land van oorsprong een familieleven te leiden, daar het centrum van haar sociale, familiale en economische belangen zich in België bevinden.

Gelet op dit alles maakt verzoekster minstens aannemelijk dat er sprake is van een kennelijk disproportionele en kennelijk onredelijke beslissing, dewelke in strijd is met de bepalingen en de geest van artikel 8 EVRM.”

3.2.2. Bij de beoordeling van een grief gesteund op artikel 8 van het EVRM, houdt de Raad zich aan de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM). Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Verzoekster verwijst enkel naar het feit dat ze *“reeds sinds begin 2007 in België aanwezig is (...) om geregulariseerd te worden op grond van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 (...)”*. Ze wijst er vervolgens op dat zij in die tijd een ruime vrienden- en kennissenkring heeft opgebouwd.

Op geen enkel ogenblik verwijst verzoekster in concreto naar het leiden van een gezinsleven in België, er blijkt ook niet dat zij ooit gepoogd heeft op die grond een verblijfsaanvraag in te dienen. Verzoekster verwijst enkel vaag naar het feit dat zij vrienden en kennissen heeft in België. De Raad wijst erop dat artikel 8 van het EVRM niet dienstig kan ingeroepen worden ter bescherming van gewone sociale relaties (RvS 23 januari 2002, nr. 102.840; RvS 22 september 2004, nr. 135.236; RvS 14 november 2005, nr. 151.290; RvS 22 mei 2007, nr. 171.409; RvS 27 juni 2007, nr. 172.824). Een schending van het gezinsleven wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf juni tweeduizend vijftien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

C. VERHAERT